в. Въ сложни пъ отъ двѣ или три гласны думы, само послѣ
дній получава ударение то, а первы-те го изгуб-
ваѫ; като: среднобѣгъ, многолѣтнивъ, мѫдровѣдецъ.
Вѣнъ отъ това правило са изключени числителны-те имена,
като: двѣрстъ, трѣрстъ. . . . двѣ . . . .

г. Едносложни-те съкратени местоимения: мѫ, тѫ, зѫ,
ѫ, сѫ, и едносложни-те частици и съюзи, кои-то
са отъ една или двѣ букви: аѭ, не, ни, ѝ, же, іе, ли, да,
бы, бы и пр. имаѫ ударения. Но кои-то свързваѫ после
само ударение, то са привръзвѣ отъ; като: спасѝ-
вѫ-те, рече бо. А отъ частицы-те кои-то съединяватъ
двѣ или повѣче, онѣзи послѣ коѭто са поставѧ ударе-
ние; като: ни ли, да бы, не, ни ѝ.

§ 172. Облекчено то ударение или частора-те завишава
тѣхно и на двѣ-те предни ударения, въ мн. падежи,
дето са сходни въ единственити-те; като: человѣкъ. Р. Мн.
человѣкъ. Ж. ед. — рѫки Ж. Дн. Мн. — рѫки. Р. Ед. — Судѣ-
ри Ж. Дн. мн. тен. Мн. — судѣри. Р. ед. — сія, сія; вся, вся и др.